

Durmuş Hocaoglu

Bu Arada Neler Oldu?

WebAnaliz., 25 Mayıs 2009, Pazartesi
WebAnaliz Yazıları Sıra No: 4; 2009-05; Mayıs-01

Yeniçağ'dan ayrıldıktan sonra, sitemdeki köşemde ancak üç yazı yazabildim; en büyüğü merhum Yazıcıoğlu'nun hâlâ her bakımdan normal karşılayamadığım vefâtı – acaba *vefat* mı sâhiden, yoksa *katl* mi? - başta olmak üzere, hiç hesapta olmayan birçok üzücü hâdisenin üstüste vuku' bulmuş olması, elimin kaleme gitmesine mâni' oldu. Tabiatıyla üç ayı mütecâviz bu uzun zaman diliminde boş durmadım, yine okudum, yine yazdım – esâsen bu gibi durumlarda okumak ve yazmak benim için kendi elimle inşâ ettiğim selâmetli bir dünyaya, yâni şahsî “Simeranya”ma ilticâ etmek anlamına geliyor -; elimin gidemediği, köşe yazılarım oldu. Kendi sırça köşkümdeki bu kalem kilitlenmesi, hiç beklemediğim bir hâdise teşkil etti, ama oldu; ne yazık ki, hiçbir şey önceden tam olarak kestirilemiyor. Bundan sonra inşaallah bir daha başıma gelmez duâ ve temennîsi ile, kaldığım yerden devam etmek üzere, şu üç aylık süreyi kısaca hulâsa etmek istiyorum ve tek bir soru soruyorum:

“Neler oldu bu arada?”

Kestirmeden vereceğim cevabım şu ki, normal ve tabiî olanın anormal ve gayri tabiî, anormal ve gayri tabiî olanın normal ve tabiî olmaya başladığı bir vetire yaşıyoruz; hâdiseler öylesine sür'atle gelişti ki, üç ay öncesi yıllar öncesi gibi geliyor bana, çünkü bu müddet zarfında Türkiye'nin kontrolü Türklerin elinden çıkmış bulunuyor.

İlk evvelâ, bu cümleden olmak üzere, beni bir tür katalepsiye sokan, Yazıcıoğlu'nun dâri bekaya irtihâline kısaca temas etmek istiyorum; ancak, “**Yazıcıoğlu Fenomeni**” hakkında düşündüklerimi tam olarak yazamayacağımı biliyorum; o zaman da yazamadım, şimdi de yazamıyorum, sâdece birkaç noktaya temas edebileceğim bu sebeple.

Bir kerre ve herşeyden evvel, bu hâdisenin kendisi, memleketimin nasıl bir cendere içine sokulmaya başlanmış olduğunu tek başına isbata kâfi olsa gerektir. Niçin dersenez, şundan: Normal bir devlet, vatandaşının ihtiyâcı olmadığı anda görünmezleşen, ihtiyâcı olduğu anda da hemen yanı başında dimdik ortaya çıkan devlettir. Ama burada öyle yürümüyor işler; maalesef: Devlet(imiz) – acaba hâlâ sâhiden “devletimiz” mi; emîn değilim, onunçün “devlet” demeyi tercih ediyorum - ihtiyaç duyulduğu ânda yanımızda görünmüyor, buna mukabil, nerede ihtiyaç hissedilmiyorsa, orada hemence bitiveriyor. Nitekim, vatandaşlarının – hâssaten *organik* vatandaşlarının - mahrem konuşmalarını bile kayıt altına alan ve böylece gitgide karmaşıklaşan görünmez bir korku ağı ile her yeri kuşatan Devlet, Yazıcıoğlu'nun telefonundan, O'nun, memleket hudutları dâhilinde nerede olduğunu koskoca dört günde bulamadı. Evet dostlar; yanlış ve/ya yalan söylediğimi düşünmüyorum - siz yanlışımı ve/ya yalanımı yakalarsanız lütfen bildiriniz

ki şahsımı ıslah edebileyim -, artık memleketimi tanıyamaz hâle geldiğimi düşünüyorum: İstihbarat ağı öylesine anormalleşti ki, “Big Brother” a benzemeye başladı; nitekim insanlar(ımız), dinlenmekte olabileceklerini dikkate alarak kendi aralarında oto-sansürlü konuşur oldular, lâkin gelin görün ki, “Yazıcıoğlu nerede” diye sorduğunuzda “Big Brother” “bulamıyorum” diyor. Bunun normal ve tabîî bir hâl olduğu söylenebilir mi? Bana kalırsa Yazıcıoğlu bir “çok bilen adam” idi ve bu da O’nun başını yedi. Kim mi? “Big Brother” dan daha münâsip birisini düşünemiyorum; hani her tarafta kulağı olduğu hâlde Yazıcıoğlu’nu dört gün zarfında bulamayan Big Brother var ya, işte O.

*

**

Evet; Normal ve tabîî olanın anormal ve gayri tabîî, anormal ve gayri tabîî olanın normal ve tabîî olmaya başladığı bir vetire yaşıyoruz. Şundan ki, 29 Mart mahallî seçimleri arefesine kadar, az da olsa Türklerin elinde bulunan ipin ucunun elden kaydığını gördük – bakar kör olanlar hâriç tabîî; gelişmeler kontrolden çıkmış bulunuyor: İnisyatif Türkler’de değil artık. *Yeniçağ*’da sondan bir evvelki yazımın serlevhası “**Türkiye Türklerin Avuçlarının Arasından Kayıyor! Türkler Vatanlarına Sâhip Çıkamıyor!**” idi (19 Ocak 2009); artık bu iş tamamlandı fikrimce. Bundan sonra kontrolü tekrar ele almak hemen hemen nerdeyse imkânsızlık sınırına dayandı, çünkü Hükûmet, “Pandora’nın Kutusu”nu açtı. Kürtçe TV bir ilk basamaktı; her basamakta olduğu gibi önce bir tatmin safhası yaşanacak ve fakat çok geçmeden talep çıtası yükselecek ve bu böyle sürüp gidecek; nereye kadar?

Sürecin bu hâle gelişinin dönüm noktası, esâsında, 22 Temmuz 2007 seçimleridir; bir nebze dikkatli olan, basîreti kararmamış her normal insan, Kürtçülüğün, o vakitten bu yana geçen iki yıldan daha kısa müddet zarfında almış olduğu mesâfenin o vakte kadar alınankinden daha büyük olduğunu farkedemezlik edemez; ancak, 29 Mart’tan sonraki gelişmenin ivmesi çok daha yüksek boyutlara vâsıl olmuş bulunuyor, öyle ki artık iş kaba meydan okumağa ve hattâ tehditlere dökülür olmağa kadar varıyor. Nitekim, DTP Milletvekili Pervin Buldan, “**Biz Kürdistan’ının sınırlarını 29 Mart seçimlerimde çizdik. Biz bu yola baş koyduk baş bir yana leş bir yana. Biz canımızı bu halka adamışız. Bu hükümetin aklını başına toplaması lazım bu halkın taleplerini dinlemek zorunda Siz kabul etseniz de etmeseniz de bu coğrafyada Kürt’le yaşıyor ve bu coğrafyanın adı Kürdistan’dır. Bu gün bu halkın iradesi sayın Abdullah Öcalan’dır.**” diye meydan okuduğunda çit çıkmadı; bir genç kızımızın üniversiteye başörtüsü ile girmesi karşısında darbe tehdîdinde bulunanlar dâhil herkes sustu; susarak ikrâr etti. Artık yüzümüze baka baka denmiyor mu, “**Orta-Asya’dan gelip çöktünüz, bin senedir topraklarımızda oturuyorsunuz; artık sıra bize gelmeli ve geldi de**”.

*

**

Ortada devlet ciddiyeti diye birşey kalmadı, lâubâlîlik diz boyu. Devlet – sâdece Hükûmet’i kastetmiyorum – PKK’nın silah bırakmasını istiyor; ne için sizce? Bence, zâten el altından dolaylı olarak devam ettirildiği intibâî veren görüşmelerin alenîleşebilmesinde “kamuoyu” nun iknâ edilebilmesi için gerekli görüldüğünden olsa gerek.

**

Bu arada yine sığağı sığağına, tam da ‘konjonktür’e uygun olarak, başka bir mühim hâdise daha vukua geldi: Başbakan, geçtiğimiz Cumartesi, “*Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Akli selimle bunlar düşünülmedi. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman içerisinde, zaman zaman biz de düştük. Ama akli selimle düşününce ‘şuralarda ne gibi yanlışlar yaptık’ diye şöyle bir başımızı iki elimizin arasında aldığımızda hakikaten ne yanlışlar yapmışız diyorsunuz.*” buyurdu; şimdi bu ne demek oluyor? Yoksa, Ermeni Soykırımını çamuru ile, Mübâdele ve 6-7 Eylül gibi konularda saf Türklerin kamuoyunu hazırlama antrenmanları mı yapıyor?

Üzerinde ciddiyetle durulması lâzım; başka bir yazıda tabîî.

**

Bundan beş yıl kadar mukaddem, *Yeniçağ*’da, önümüzdeki on yılın “Türkiye’nin en uzun on yılı” olacağını tahmîn ettiğimi yazmıştım [“Yeni Milliyetçilik: V”., 20 Nisan 2004, Salı]; yanılmışım: Süre çok daha kısaldı.

**

Uzunca bir müddetir Anthony D. Smith’in şu suâli zihnimi oyar olmuştur^[1]:

“...ulusların içinde kendi kader anlarını bekleyen başka uluslar mı vardır veya uyanan azınlık uluslar eskiden oluşturulmuş siyasal ulusların çözülmesini mi beklemektedir..”

Bu suâli bu sütunda bundan böyle sık-sık hâtırlatacağım; ben ciddiye alıyorum, hem de öyle böyle değil, sizin de almanızı tavsiye ederim.

**

Bu arada komik şeyler de olmadı değil; *Zaman* gazetesi ulemâsından, Mümtaz’er Türköne ile Mustafa Armağan Beğler bu gazetenin deryâlar misillû mütebahhir kaarîlerini, hiç bilmedikleri konularda serbest atışlar yaparak tenvîr kılmağa devam ettiler: Mümtaz’er Beğ, *Türklerin “çıkış” efsanesi olarak anlatılan Ergenekon’un bir safsatadan ibaret olduğunu* yazarken,^[2] Mustafa Beğ de, İstanbul Rasathânesi’nin yıkılışından^[3] Einstein-Bohr tartışmasına varıncaya kadar birtakım mühim mevzûlarda bilim dünyasını alt-üst eden yeni görüşler serdettiler; bunlara da bilâhare temas edeceğim vaktim elverdiği nisbette.

[1] Anthony D(avid) Smith., *Ulusların Etnik Kökeni (The Ethnic Origins of Nations.*, 1986)., Çevirenler: Sonay Bayramoğlu, Hülya Kendir., Dost Kitabevi Yayınları., Ankara, Aralık 2002., s.29

[2] Mümtaz’er Türköne., “Ergenekon Efsanesi Kime Ait?“, *Zaman.*, 22.02.2009, Pazar <http://www.zaman.com.tr/yazar.do?yazino=817910#>

[3] Mustafa Armağan., “Takiyüddin Rasathanesi’ni Gericiler Mi Yıkırdı?“, *Zaman.*, 03.05.2009, Pazar